

Zeer geachte collega

Om iets te begrijpen van de techniek van het behandelen van brandwonden op afstand is een wetenschappelijke inleiding nodig.

Wetenschap zou moeten zijn: het trachten te bereiken van de grenzen van ons kenvermogen. Om de grenzen te bereiken maken wij gebruik van wetenschappelijke systemen. Wetenschappelijke systemen zijn onderlinge afspraken tussen beoefenaren van een wetenschappelijk systeem met het enorme voordeel van onderlinge communicatie tussen de beoefenaren van dat wetenschappelijk systeem. Het nadeel is de beperking, die zij zich opleggen in deze afspraken. Met een wetenschappelijk systeem wordt slechts een klein deel van het kenvermogen gebruikt en is er een beperking van het kengebied.

Als wij praten over de medische wetenschap, dan hebben wij het over een medisch wetenschappelijk systeem en niet over de medische wetenschap.

Een wetenschappelijk systeem gaat uit van aannames en stellingen, die wij toetsen met onze waarnemingen. Doen wij een waarneming, die niet klopt met deze aannames en stellingen, dan moeten wij onze aannames en stellingen zo aanpassen dat het waargenomene weer past in de veranderde aannames en stellingen of er klopt iets niet in de waarneming. Het bij voorbaat verwerpen van de niet in het systeem passende waarneming is een onwetenschappelijke instelling. Het verwerpen van het waargenomene is een begrijpelijke instelling. Een wetenschappelijk systeem geeft ons zekerheid en onzekerheid maakt ons bang. Deze angst willen wij vermijden. Een echte wetenschapper wordt gekenmerkt door zijn weerstand tegen deze angst. Er is moed voor nodig om tegen de gevestigde dogmata in te gaan. Zoals Nietzsche al zei, dat een nieuwe stelling eerst belachelijk wordt gemaakt, daarna wordt deze nieuwe stelling bestreden om tenslotte bij geen wederspraak te worden aanvaard. Daar gaan normaal vele jaren overheen.

Het kenvermogen, de basis van wetenschap, is de neurale verwerking van de informatie, die tot ons komt.

Er zijn twee manieren van kunnen kennen.

1. Het kenvermogen via onze zintuiglijkheid met bewustwording van het zintuiglijk aangedaan worden.

Dit kenvermogen zou 61 bites per seconde kunnen verwerken.

2. Het aangedaan worden op onbewust niveau. Onbewust worden wij aangedaan door 500.000 maal meer bites dan door het aan het bewustzijn gekoppelde kenvermogen.

Indien een wetenschappelijk systeem zich beperkt tot het eerste kenvermogen dan valt er een groot gedeelte van de ontvangen en dus te kennen informatie uit. Maar hoe kan deze ontvangen onbewuste informatie bewust gemaakt worden om er over te communiceren?

Indien deze onbewuste informatie via ons zenuwstelsel binnen komt en niet via ons zintuiglijk kenvermogen, blijft alleen het neurovegetatief zenuwstelsel over, dat in het zenuwstelsel contact heeft met het centrale zenuwstelsel via het sympathisch en parasympatisch zenuwstelsel. Onze organen kunnen wij bewust voelen. Ik voel bewust mijn hartslag. Ik voel, dat ik meer transpireer. Ik hoor mijn maag te keer gaan. Ik ervaar, dat mijn ademhaling stopt of sneller gaat. Ik voel mij duizelig worden. Mijn haren gaan recht overeind staan. En voor de meer begaafden hoor ik stemmen of zie ik visioenen, ruik ik geuren of voel tintelingen. Dit zijn allemaal bewustgemaakte sensaties van mijn onwillekeurige zenuwstelsel, dat reageert op de onbewuste informatie.

Dat niet sensoriele informatie bewust gemaakt kan worden werd al door meerdere onderzoekers (Radin, Bierman ea) aangetoond.

Mijn eigen Saharaexperimenten lieten in een experimentele opzet evident zien, dat extrasensoriele informatie kan worden doorgegeven.

Een van de experimenten ging zo. Er zijn twee proefpersonen. De ene is de ontvangende en de ander is de uitzendende persoon. De ontvangende persoon staat met zijn ogen dicht ruggelings ten opzichte van de uitzendende persoon en de uitzendende persoon tikt met zijn handen de handen aan van de ontvangende persoon en begint te lopen. Op een door hem uitgekozen plaats draait hij om en zegt met luide stem: ik draai mij om. Op dat moment heeft de ontvangende persoon een sensatie in zijn lichaam. Dat kan zijn, dat hij zich naar achter voelt getrokken, hetgeen te zien is doordat hij naar achter dreigt te vallen. Of hij voelt een sensatie aan zijn maag. Of hij voelt tintelingen in zijn rechter of linker hand. Ook is een emotioneel gevoel mogelijk, zoals verdriet. Bij honderden proefpersonen was de sensatie verschillend, doch specifiek passend bij de uitzendende persoon. Wanneer de ontvangende persoon een sensatie voelt geeft hij dat aan door stop te zeggen. Hoewel de meeste ontvangende proefpersonen het de eerste de beste keer al ervaren, zijn er proefpersonen, die het pas na de derde keer ervaren, het geen er op duidt, dat het bewustzijn de onbewust gevoelde sensatie niet toelaat het bewust te voelen. Dit lijkt in overeenstemming met de gevonden 0,365 seconden van Libet en Feinstein. Niettemin alle proefpersonen voelen het uiteindelijk. Opvallend was, dat vrouwen in het algemeen veel gevoeliger waren en dat mensen met een academische graad veel moeite hebben om het gevoelde bewust te maken.

Het tweede deel van het experiment was, dat de uitzendende persoon de ontvangende op dezelfde manier verlaat, doch zich zonder geluid te maken zich moest omdraaien. De ontvangende persoon was geïnstrueerd om stop te roepen, indien hij de bij het eerste experiment ervaarde sensatie voelde. De ontvangende persoon was geïnstrueerd om onmiddellijk stop te roepen en niet te aarzelen. Toch zo'n 50 % zag je aarzelen, ondanks dat de onderzoeker duidelijk zag dat de ontvangende persoon een achterwaardse beweging maakte. Niettemin slaagde na herhaling ieder experiment en was een geïnstrueerde informatie via extrasensoriele perceptie bewezen.

In het derde experiment vertrok de uitzendende persoon en was geïnstrueerd om door te lopen en op een gegeven moment te denken om om te draaien, zonder dat te doen. Voor de experimentator moest de uitzendende persoon zijn hand opsteken. Wat wij vonden was, dat de gedachte aan omdraaien onmiddellijk geregistreerd werd en aangegeven door de ontvangende persoon. De uitzendende persoon had nauwelijks de tijd om zijn hand omhoog te steken. Gedachtes worden supersnel overgebracht en zouden weleens een, overigens in deze setting niet te bewijzen, nonlocaal karakter kunnen hebben. Nonlocaal betekent in de quantum fysica niet gebonden aan tijd en ruimte.

Een conclusie is duidelijk. Het is mogelijk om via een gedachte fysiologische veranderingen op afstand te bewerkstelligen bij andere personen. Immers de gevoelde sensaties zijn fysiologische veranderingen bij de ontvangende personen. De mindmatter invloed geldt niet alleen intrapersonaal, maar ook tussen twee individuen.

Nu waren dit experimenten tussen twee levende personen. Latere experimenten lieten ook informatieoverdracht zien met overledenden, planten (Baxter) en dieren.

Hoewel in een experimentele opstelling het duidelijk is, waar de informatie vandaan komt blijft het vraag waar die 500.000 meer extrasensoriële informatiebits vandaan komen. Volgens het theorema van Bell is alles met alles op een nonlokale manier verbonden. Dat wil zeggen, zoals boven vermeld niet gebonden aan tijd en ruimte.

Experimenteel lijkt het erop, dat ons neurovegetatieve zenuwstelsel daar een rol in speelt.

Theoretisch gezien zou die informatie uit het gepostuleerde Zero pointfield kunnen komen. Uit vele parapsychologische waarnemingen zou de mogelijkheid kunnen bestaan, dat alles al gelijktijdig bestaat, maar dat wij er door de beperktheid van onze hersenen slechts partieel aan deel kunnen nemen. Door brainwashing via opvoeding, opleiding en religie lijkt het erop, dat de natuur aan ons op dezelfde manier verschijnt door de overlapping van culturele cq gebrainwashte interpretatie. Het is natuurlijk onmogelijk om exact dezelfde ervaring van een andere persoon te hebben.

Nu komen wij terug op ons uitgangspunt of een wetenschappelijk systeem denkbaar is, dat gebruik maakt van deze onbewuste informatie en met welke instrumenten wij deze informatie bewust kunnen maken om erover te kunnen communiceren. Op dat moment hebben deze instrumenten in een wetenschappelijk systeem zin.

Aan welke voorwaarden moeten deze instrumenten voldoen?

Op de eerste plaats moeten zij extrasensoriële zijn. Wat wij sensorieel kunnen waarnemen behoeft geen ander waarnemingsvermogen. Echter ons sensorieel waarnemen bezit twee belangrijke aspecten. Het eerste aspect is dat van het

oplosbaarheids niveau van dat waarnemingsvermogen. Hier onder verstaan wij: wat kan een zintuig qua afstand aan?

Visueel gezien kunnen wij dat uitdrukken in de afstand van het oog naar een object. Wij kunnen onderling daar een afspraak over maken. Bv wat is de afstand dat twee objecten van 1 mm grootte op een afstand onderling van 1mm nog gescheiden gezien kunnen worden als twee objecten.

Dit is dan het oplosbaarheidsniveau van onze visus. Artificiele veranderingen (het gewapende oog en dus een toename van van dat oplosbaarheidsniveau) doet het waargenomene veranderen. Dit vereist enige toelichting.

Neem als voorbeeld een foto van Trump in een krant. Toename van het oplosbaarheidsniveau van onze visus met behulp van een vergrootglas maakt, dat wij tegen een witte achtergrond inktvlekken zien. Een inktvlek is iets anders dan Trump. Bij verdere toename zien wij inktmoleculen. Een molecuul is iets anders dan een vlek. Een stap verder zien wij een atoom, wat weer wat anders is dan een molecuul. Vervolgens is een subatomair deeltje weer anders dan een atoom.

Quarken zijn weer anders dan de subquarkstrings en tenslotte zijn de mogelijke energiequantums iets anders dan een string.

Waarschijnlijk stopt de reeks hier niet, maar elk oplosbaarheidsniveau van waarneming heeft zijn eigen eigenschappen en is verschillend van de volgende stap. Iets is dus niet gelijk aan iets en tenslotte niet gelijk aan zichzelf. Wij noemen dit het *Panta rei* principe naar de griekse filosoof Heracleitos.

Wij kunnen ook de andere kant opgaan. Bij verwijdering van de krant met de foto van Trump is hij niet meer herkenbaar. Bij verdere verwijdering verdwijnt ook de krant, wordt een stip en is niet meer zichtbaar. De beperktheid van ons zenuwstelsel beperkt onze waarneming.

Wat blijft er dan over van de stelling, dat alles wat gelijk lijkt ook gelijk is? Dit is een van de belangrijkste stellingen in een wetenschappelijk systeem. Het gelijk lijken is dus sterk afhankelijk van het oplosbaarheidsniveau van ons waarnemingsvermogen. Een foto van Trump in een krant is dezelfde foto in de zelfde editie van die krant. Een inktvlek is het zelfde als een andere inktvlek. Etc.

Ook hier weer offert de mogelijkheid tot communicatie verdere exploratie en dus het trachten te bereiken van de grenzen van ons kenvermogen op.

Een tweede aspect van ons sensoriele waarnemen is ons referentiekader. Dat wil zeggen de benoeming van het sensorieel aangedaan worden. Ons referentiekader heeft een aangeboren deel en een verworven deel. Het aangeboren deel verloopt voornamelijk onbewust. Een pasgeboren kind weet onmiddellijk de moederborst te vinden en de melk onderdelen weten precies wat ze in de ingewanden moeten fabriceren om groei en ontwikkeling te dienen.

Weten te doen is intelligentie.

Over de niet cerebrale intelligentie komen wij later terug.

Het bewuste referentiekader omvat opvoeding, scholing, religie en eigen ervaring. Het is duidelijk, dat ieder mens zijn eigen referentiekader heeft. Maar opvoeding, religie en scholing maken weer bij groepen mensen met overeenkomende opvoeding, religie en scholing communicatie mogelijk. Ook hier wordt het bereiken van het kenvermogen opgeofferd aan het communicatievermogen.

De vraag rijst nu of extrasensoriële waarneming hetzelfde probleem heeft. Ik ben bang van wel, omdat het verwerkingsmechanisme (ons zenuwstelsel), dat zorgt voor bewustwording en benoeming van het extrasensoriële aangedaan zijn niet voor iedereen gelijk is. Ook al zou er dus maar een enkele realiteit bestaan, dan verliest deze volkomen zijn zin, omdat de interpretatie voor een ieder ongelijk is. Gelukkig maar zijn wij in de verwerking van het aangedaan worden zeer oppervlakkige wezens anders zou communicatie onmogelijk zijn. Alles wat gelijk lijkt is gelijk is onze grote redding, ook al is deze stelling in principe niet juist. Wij leven in een schijnwereld. De essentie kunnen wij niet raken. Neem een voorbeeld. Wanneer ik uit het raam kijk zie ik een groene boom. Ik kan hem alleen maar zien indien er licht is. In dit geval komt het licht van de zon. Wanneer er geen zon of een andere lichtbron aanwezig is zie ik de boom niet. De zon zendt zijn spectrum uit. Uit dat spectrum neemt de boom het oranje gedeelte, wat hij nodig heeft voor zijn fotosynthese. Dat is dus eigen aan de boom. De rest van het spectrum, wat hij niet absorbeert, kaatst hij weg. Dat is groen licht. Dus zien wij een groene boom. Maar dat licht of fotonen zijn helemaal niet van hem, maar van de zon. Dus wat ik zie is een aftreksel van de zon. Ook al zou dat een aftreksel zijn dan nog is het iets wat niet meer bestaat. Immers wat nog bestaat is die zon minus de uitgezonden fotonen.

De echte realiteit kunnen wij nooit kennen. Dus ook in de macroscopische realiteit geldt het onbepaaldheidsprincipe van Heisenberg. De stelling van "wat wij waarnemen is de realiteit" is dus niet waar. Ook al worden wij gebombadeerd op onbewust niveau door een enorme informatie, blijft de vraag: wat voor informatie? Het enige wat blijft is, dat ik er wel door gestuurd wordt op onbewust niveau. Dit blijkt duidelijk uit de experimenten van Libet en Feinstein. Uit de saharaexperimenten kunnen wij de gevolgtrekking maken, dat de extrasensoriële informatie bewust gemaakt kunnen worden. Maar wat gebeurt er met al die informatie, die ons onbewust bombarderen? Het lijkt erop dat wij geleefd worden zonder dat wij dat in de gaten hebben. Een volgende vraag is dan: hoe komt die informatie binnen? Dat die informatie binnen komt is duidelijk uit de saharaexperimenten. Ook is duidelijk, dat een deel ervan bewust gemaakt kan worden. Evident is het dus, dat het centrale zenuwstelsel er iets mee te maken heeft. Met een PETscan blijkt dat er anatomisch wat verandert. De anatomie wordt weer gedragen door onze biochemie. Dus op moleculair niveau moet er ook iets veranderen. Submoleculaire verandering zou dan weer een volgende stap moeten zijn. En dan? Wat stuurt de spin van de elektronen en protonen. Te denken aan een veld beïnvloeding lijkt voor de hand te liggen. Het gepostuleerde Zero Point Field zou een oplossing kunnen zijn. Zou daar alle informatie en besturing liggen opgeslagen?

Alles is met alles in contact op een nonlocale (niet gebonden aan tijd en ruimte) wijze stelt John Bell. Een mooie rol voor het Zero Point Field.

Spelen de energetische banen uit de acupunctuur hier een rol als ontvanger voor deze informatie?

Informatie is "het in vorm brengen van".

Energie komt van het grieks en betekent: tot arbeid in staat. Wij weten, dat er energie was, omdat wij arbeid ervaren of waarnemen. Op het moment van waarnemen van arbeid is de energie echter verdwenen. Het begrip energie of dat er energie verbruikt is, is dus slechts een veronderstelling. Energie op zich is gewoon niet waar te nemen en zou dus best ook een nonlocaal iets kunnen zijn. De energetische banensysteem uit de acupunctuur zou, zoals boven vermeld, een mooie tussenstap kunnen zijn tussen dit Zero Point Field en ons neurovegetatief zenuwstelsel. Hier zouden wij dan onze extrasensoriele perceptie kunnen plaatsen. Hoe kunnen wij dat nu aannemelijk maken.

Met behulp van Galvanische Skin Reactie instrumentarium toonde ik aan, dat er rond het menselijk lichaam bepaalde kringen zijn en dat het passeren van die kringen door andere personen een duidelijk verandering laten zien in het GSR patroon. (in een andere verhandeling zal daar uitgebreid op in gegaan worden). Er is dus een neurovegetatief perceptieantwoord op een beïnvloeding op afstand. Maar die kringen zijn wel van ons en liggen buiten mijn door de huid omsloten lichaam. Mijn perceptief vermogen reikt dus verder dan mijn lichamelijkeheid. Deze kringen mat ik experimenteel tot 100 meter. Mijn experimentele ruimte was niet groter. Het is daarom best mogelijk, dat deze ringen tot in het oneidige doorlopen en zouden dus een mooi fysiologisch bewijs kunnen zijn van het theorema van Bell, waarbij alles met alles verbonden is op een nonlocale wijze.

Ook zou dat kringensysteem een mooie verklaring kunnen zijn van de distance healing. Distance healing zou dan een beïnvloeding zijn van biologische systemen door andere systemen op afstand. Kijk naar door Lynn McTaggerd experimenten van intentionaliteit.

Neurofysiologisch is het bereidheidspotentiaal gebonden aan onze intentionaliteit. Of dit bereidheidspotentiaal ook de aansturing is van de invloedskrings rond ons is speculatief, maar zou wel veel verklaren.

Bij het nader bezien van de experimenten van Radin zou het best mogelijk kunnen zijn, dat de specifieke reactie vlak voor de door ons ervaren "realiteit" wel eens onze onbewuste neurovegetatieve perceptie kunnen zijn en dat ,wat wij ervaren als de "realiteit" door ons op bewust niveau gecreeerd wordt. Wat de quantumtheorie stelt, dat de observator een rol speelt in het creëren van de realiteit zou hierop aansluiten.

Deze bespiegelingen zijn nodig om iets van de waargenomen distance healing te begrijpen. Het blijft een open vraag op welk niveau genezing plaats vindt.

Dat er genezing optreedt leiden wij af van het waarnemen van het verdwijnen van de ziekteverschijnselen.

Het onderhavige geval van brandwondenbeïnvloeding door de techniek van Claudia Heerdink wordt op grond van het bovenvermelde minder vreemd. Er zijn meerdere

personen, die deze techniek gebruiken. Dit is geen parapsychologische begaafdheid. Het is het gebruikmaken en ontwikkelen van een techniek, die buiten het officiële medische systeem valt.

Geen enkel gezondheids systeem kan bogen op 100% genezing. In dat opzicht zijn alle systemen complementair. Als arts, na het afleggen van de eed van Hipocrates, moet ik eigenlijk moreel gezien de andere methodes een mogelijkheid geven. Hoewel eerste en tweedegraadsverbrandingen het leven niet bedreigen is dat bij meer dan 30% van een derdegraadsverbranding wel levensbedreigend.

Moreel ben ik dan verplicht om op zijn minst de techniek van complementaire geneeswijzen te laten geschieden, ook al ligt het ver weg van mijn own bedshow. Juist de ernstige gevallen van verbranding, waar wij geen adequaat antwoord op hebben, moeten in aanmerking komen voor onderzoek. Het verzet tegen het toepassen van deze techniek is immoreel.

Gaarne ben ik bereid om het een en ander toe te lichten en ben ik bereid bij eventuele research mee te denken.

J.C.J.van Hemert, Neuroloog